

ligge med Hensyn til Helbredelse ved den saakaldte Naturlægemethode eller magnetiske Methode. Den meget ærede Minister vil sikkerlig faae et noget fylbigere Indblik i, hvad der er passeret i disse Retninger, end han har faaet ved at se de sidste 11 Mars Høiesteretsdomme efter, saaledes som han nævnedes, dersom den ærede Minister lod sig de Kriminal- og Politiretsakter forelægge, som vedrøre de Domme, der paa dette Omraade, navnlig i de senere Aar, ere blevne fældede, de saakaldte Kvassalveridomme. Det er jo kun faa af disse Domme, der ere gaaede til Høiesteret, og man kommer derfor først til Bunds i, hvad der er passeret paa dette Omraade, naar man tager selve Atterne fra 1ste Instants og gjennemgaar dem. Det, der har givet Anledning til nærværende Lovforslags Fremkomst, er de mange Domme, der navnlig i de senere Aar ere fældede af Kriminal- og Politiretten og enkeltvis endog naaet til Høiesteret og stadfæstet af denne i de saakaldte Kvassalverisager og da navnlig saadanne Sager, hvor Folk ved den saakaldte magnetiske Behandling — jeg bruger dette Udtryk, da det er det gængse — ere blevne helbrede for Sygdomstilfælde, for Lidelser, som de forgjæves i kortere eller længere Tid have søgt Hjælp for hos de autoriserede Læger, og som have forladt de autoriserede Læger, fordi de ikke kunde hjælpe dem. Man faaer virkelig et stærkt Indblik i, hvad der er passeret, naar man efter ser disse Sager ved Kriminal- og Politiretten. Jeg skyder mig at sige, hvad for Næsten ser en Selvfølge, at Kriminal- og Politiretten og Høiesteret jo ikke have kunnet dømme anderledes, navnlig saaledes som den bestaaende Lovgivning, den meget omtalte Frd. af 5te September 1794 er bleven fortolket i Praxis i en længere Række af Aar. For mit Vedkommende har jeg fra Begyndelsen stillet mig ganske overordentlig skeptisk ligeoverfor de Resultater, som det bliver paastaet ere blevne opnaaede ved den magnetiske Behandling; men ved i min Embedsstillning at have haft Leilighed til at beskæftige mig med disse Sager, har det ikke været mig muligt at lufte Djuene for, at der virkelig foreligger saa store og saa forbausende Resultater, at det ikke paa nogen Maade gaar an at ville bestride, at de ere tilstede, eller reise nogen Tvivl i saa Henseende. Med Hensyn til selve Sagen, hvorfor de Vedkommende blive helbrede, saa tror jeg, at man for Diebliffet maa vise den Resignation at erkjende, at det veed man ikke; men Faktum er, at Helbredelse paafølger i mangfoldige Tilfælde. Det kan ikke paa nogen Maade negtes. Den ærede fore-

gaaende Taler berørte den meget ærede Ministers sidste Foredrag angaaende de Konsekventer, som formentlig vilde følge af at forlade den nuværende Tilstand. Jeg veed ikke, hvordan det er her hjemme, men hver Gang, der er Tale om et Fremskridt, som de forlængst have gjort i andre Lande, og som de finde sig vel ved, saa kan man ikke følge med her; saa er man saa bange for Konsekventer og Følger, saa jeg veed ikke hvad, saa er der Tale om, at man aabner Øren paa vid Gæb for et eller andet af den alleruheldigste Slags. Saa siger man ogsaa, at man kan ikke have noget ordnet Sundhedsvæsen, saasnart man skulde vedtage noget Eignende, som der staar i denne Lov. Alkurat, som den ærede foregaaende Taler bemærkede, som om de ikke havde noget ordnet Sundhedsvæsen i Tydskland! Hvad Ordningen af Sundhedsvæsenet angaar, tror jeg, man undertiden kunde lære Noget der. Jeg har endnu en Bemærkning tilbage til det ærede Medlem for Njøbenhavn's 1ste Valgkreds (E. J. Larsen). Det ærede Medlem bemærkede, at det kom ikke an paa Følgerne, om en Handling var strafbar, uagtet han jo erkjendte, at Strafbarheden ganske vist noget bedømmes efter Følgerne. Men det ærede Medlem sagde — og det er vistnok fuldstændig rigtig — at det maa bero paa Handlingen — at det selv, om den er strafbar eller ikke. Ja ganske vist; og det ærede Medlem veed saavel som jeg, at om en Handling er strafbar eller ikke, i alt Fald naar vi komme ud over Politiforsøelser, f. Ex. at kjøre i Trav over Knip-pelsbro, det behøver Ingen at faae at vide paa den Maade, at han studerer sin Straffelov; men det skal hans moralske Følelse og Samvittighed sige ham, at en saadan Handling er strafbar; og ingen Handling maa være strafbar efter Straffeloven, uden at Enhver efter Moralens og Samvittighedens Love kan sige sig selv, at det er en strafbar Handling. Men altsaa, det ærede Medlem sagde, at Strafbarheden maa bero paa Handlingen i sig selv; det at helbrede et Medlemmeste, er det da en Handling, som i og for sig maa betragtes som strafbar? Det tror jeg, det ærede Medlem vil indvænne, at det ikke er. Man kan altsaa, saaledes som det ærede Medlem, hvis jeg forstod ham ret, vilde, kun forsøge her at sige: Dette Lovforslag maa man være en Modstander af; thi det at helbrede et Medlemmeste, skjøndt man ikke har Autorisation dertil, og skjøndt man er Lægemænd, det er i og for sig en strafbar Handling. Det faaer det ærede Medlem aldrig nogen Sinde den offentlige Bevidsthed til at gaa ind paa. I det Hele taget